

Rapport

Datum: 23 april 2007

Rapportnummer: 2007/069

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Hollands Midden hem:

1. niet hebben geïnformeerd over zijn vriendin, die hem had verlaten, en hun twee kinderen;
2. niet vooraf hebben ingelicht over het ophalen van haar eigendommen door zijn vriendin uit hun woning.

Beoordeling

Algemeen

1. Op 30 november 2004 vertrok de vriendin van verzoeker (verder te noemen: de vriendin) met hun kinderen van drie en acht jaar uit de gemeenschappelijke woning te W. In de woning liet de vriendin een brief voor verzoeker achter, waarin zij schreef dat zij met de kinderen was vertrokken naar een onbekend adres.

Verzoeker en de vriendin oefenden het gezamenlijk gezag uit over de kinderen.

2. Uit een door de politie opgemaakte mutatie (aandachtvestiging) blijkt dat de vriendin op 8 november en 25 november 2004 op het politiebureau melding had gemaakt van relatieproblemen tussen haar en verzoeker. Zij stelde bang te zijn voor verzoeker en volgens haar speelde geweld een rol in de relatie.

3. Uit verdere mutaties van de politie bleek dat verzoeker op 1 december 2004 in het begin van de middag bij het regionale politiekorps Hollands Midden (verder te noemen: de politie) meldde dat de vriendin met de kinderen naar een onbekende bestemming was vertrokken. Hij wilde de kinderen als vermist opgeven.

4. Op 1 december 2004 omstreeks 16:00 uur kreeg de politie van een leerplichtambtenaar van de gemeente W. het bericht dat de vriendin met de kinderen in een Blijf van mijn lijf-huis verbleef.

5. Verzoeker zocht op 4 december 2004 contact met de politie; hij wilde aangifte doen van vermissing. De politie vertelde dat dat niet mogelijk was omdat de kinderen niet vermist waren en bij de politie bekend was waar ze verbleven.

6. De vriendin ging op 14 januari 2005 terug naar de woning te W. om haar persoonlijke eigendommen en die van de kinderen op te halen. De vriendin was de huurster van de woning te W.

De woningbouwvereniging opende de door verzoeker veranderde sloten en de vriendin nam vervolgens de eigendommen mee. Aangezien de vriendin een confrontatie met verzoeker vreesde was de politie bij het bezoek aanwezig.

Voorafgaand aan het bezoek aan het huis nam de vriendin op 13 januari 2005 contact op met de politie en vroeg om de aanwezigheid van (een) agent(en) bij haar bezoek op 14 januari 2005 rond 10:00 uur, zo bleek uit mutaties van de politie. De politie antwoordde haar vervolgens dat de volgende dag gekeken zou worden of er capaciteit bij de politie zou zijn om op dat moment te komen. Vervolgens besprak de politie op 14 januari 2004 om 09:45 uur de mogelijkheden om naar het opgegeven adres te gaan. Twee agenten vertrokken vervolgens naar de woning te W. en in hun bijzijn haalde de vriendin de spullen uit de woning.

7. Verzoeker klaagde op 18 januari 2005 er bij de korpsbeheerder over dat de politie hem niet vóór 4 december 2004 heeft geïnformeerd over de verblijfplaats van de vriendin en de kinderen. Voorts klaagde verzoeker erover dat de politie hem niet had geïnformeerd over het bezoek dat de vriendin aan de woning te W. op 14 januari 2005 bracht.

8. De politiemedewerkers, welke in opdracht van de districtschef de klacht onderzochten, achtten beide klachten niet gegrond. Vervolgens heeft de klachtenadviescommissie verzoeker gehoord en in december 2005 advies uitgebracht.

De korpsbeheerder verklaarde bij brief van 19 december 2005 beide klachten ongegrond.

9. Op 12 januari 2006 wendde verzoeker zich tot de Nationale ombudsman.

I Ten aanzien van de informatieverstrekking over de kinderen

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat politieambtenaren verzuimd hebben hem, direct nadat de verblijfplaats van de vriendin en de kinderen aan de politie bekend was geworden, op de hoogte te stellen van het feit dat zijn kinderen zich op een veilige plaats bevonden.

Verzoeker stelde dat hij in de periode tussen 30 november 2004 en 4 december 2004 regelmatig contact met de politie heeft gezocht. Nadat verzoeker op 4 december 2004 contact zocht met de politie en aangifte wilde doen van vermissing van zijn kinderen werd hij door de politie teruggebeld en werd hem verteld dat de politie wist waar de kinderen waren. Volgens verzoeker had de politie dit eerder aan hem bekend kunnen maken zodat zijn zorg om de kinderen zou worden weggenomen.

2. Verzoeker heeft tijdens de hoorzitting gesteld dat hij van de politie verwacht had bericht te krijgen dat bekend was waar zijn vriendin met de kinderen verbleef; dat zij op een veilige plek zouden zitten. In het briefje dat zijn vriendin had achtergelaten stond dat zij naar een

anoniem adres was.

Volgens het verslag van de hoorzitting had verzoeker de politie niet gevraagd hem te bellen als zij iets te weten zouden komen. Hij was er van uitgegaan, doordat hij aangifte van vermissing had gedaan en driemaal de politie had gebeld, dat de politie had moeten weten dat hij ongerust was.

3. De korpsbeheerder achtte de klacht van verzoeker bij brief van 19 december 2005 niet gegrond en verwees hierbij naar het advies van de Klachtencommissie. De Klachtencommissie overwoog in haar advies onder meer:

"Er is geen wettelijke informatieplicht voor de politie om in een dergelijke situatie de ex-partner te informeren over de verblijfplaats van vrouw en/of kinderen. In hoeverre kan en moet van de politie dan toch worden verwacht dergelijke informatie te geven? Er is kennelijk sprake van een fragiele situatie, waarbij de vrouw met kinderen is gevlucht naar een Blijf van mijn lijf huis. De vrouw zelf had de man in een brief in kennis gesteld dat zij op een `onbekend' adres verbleef.

De commissie is van mening dat hier sprake is van beëindiging van een relatie, waarbij de politie geen rol speelt. De ex-vriendin had klager in een brief meegedeeld dat zij was vertrokken naar een `onbekend' adres. Kennelijk vond zij het op dat moment noodzakelijk niet aan klager kenbaar te maken waar zij was. De vriendin had een zelfde mededeling gedaan aan de school van de twee kinderen. Het was verder aan de ex-vriendin klager op de hoogte te stellen van haar verblijfplaats. Nadat de politie bekend was geworden met de kennelijke verblijfplaats van de ex-vriendin, veranderde er niets in de situatie. Het is aan de ex-vriendin om haar ex-partner op de hoogte te stellen van haar verblijfplaats. Zelfs indien de politie de man zou informeren, dan zou dit zijn met de informatie dat de vrouw met kinderen op een onbekend adres in een blijf van mijn lijf huis verbleef. De politie zou de man nooit informeren over het verblijfadres.

De politie heeft in redelijkheid het besluit kunnen nemen klager niet te informeren over de verblijfplaats van diens ex-vriendin. De klacht is op dit punt niet gegrond".

4. De korpsbeheerder liet bij brief van 16 mei 2006 aan de Nationale ombudsman weten bij zijn eerdere standpunt van 19 december 2005 te blijven.

5. In reactie op het standpunt van de korpsbeheerder herhaalde verzoeker bij brief van 29 mei 2006 dat hij nimmer om de verblijfplaats van de vriendin en kinderen heeft gevraagd. Hij wilde slechts weten of zijn kinderen in orde waren. Verzoeker stelde ongerust te zijn geweest over de toestand van zijn kinderen, aangezien zijn vriendin aan borderline-stoornis lijdt.

Beoordeling

6. Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt in dat bestuursorganen burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien.

7. Aan de orde is de vraag of de politie verzoeker had moeten informeren over de kinderen zodra, of kort nadat de politie op 1 december 2004 vernam dat de kinderen met hun moeder in een Blijf van mijn lijf-huis waren opgevangen. Deze informatie is aan verzoeker verstrekt toen hij op 4 december 2004 de kinderen als vermist wilde laten registreren en de politie aangaf dat voor zo'n registratie geen aanleiding bestond. Uit de gegevens van het onderzoek blijkt naar het oordeel van de Nationale ombudsman niet dat de politie op een eerder moment aanleiding had moeten vinden om verzoeker op de hoogte te brengen. Een terughoudende opstelling richting verzoeker lag in de rede, nu niet bleek van onttrekking aan het ouderlijk gezag of niet naleving van een rechterlijke uitspraak (bijvoorbeeld een omgangsregeling), terwijl de politie wel bekend was met meldingen omtrent relatieproblemen en mogelijk geweld binnen de relatie. De politie heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat aan verzoeker geen gegevens (bijvoorbeeld een adres) konden worden doorgegeven waardoor verzoeker contact met de kinderen of hun moeder kon opnemen.

Tijdens de hoorzitting bij de klachtencommissie en in zijn klachtbrief schrijft verzoeker dat het hem om minder vergaande gegevens was te doen, namelijk de "geruststelling" dat moeder en kinderen ergens veilig onderdak hadden gevonden. De Nationale ombudsman kan niet uit het dossier opmaken dat dit de politie in de eerste dagen van december 2004 duidelijk moet zijn geweest. Zo is er geen zekerheid over de telefoongesprekken die verzoeker tussen 1 en 4 december 2004 met de politie zegt te hebben gevoerd. Anderzijds vermeldt het verslag van de hoorzitting in het kader van de interne klachtbehandeling dat verzoeker de politie niet had gevraagd hem te bellen als zij iets te weten zouden komen; hij had dat wel verwacht op basis van zijn contacten met de politie. Uiteindelijk is de informatie op 4 december 2004 aan verzoeker door de politie verstrekt.

De Nationale ombudsman constateert derhalve geen nalatigheid in de informatieverstrekking.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

II Ten aanzien van de informatieverstrekking met betrekking tot het bezoek aan de woning

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat politieambtenaren op het moment dat de vriendin spullen uit de gemeenschappelijke woning haalde, haar daarbij hulp hebben verleend. Door de politie is het bezoek niet aan verzoeker kenbaar gemaakt. Verzoeker stelde zich op het standpunt dat de politie hem voorafgaand hierover diende te informeren. Daarnaast stelde hij dat er

geen sprake was van een 'dreigende' situatie.

Volgens verzoeker vormde de politie zich te snel een mening en is het de taak van de politie om onpartijdig in conflicten te zijn.

2. De korpsbeheerder achtte de klacht van verzoeker bij brief van 19 december 2005 niet gegrond en verwees hierbij naar het advies van de Klachtencommissie. De Klachtencommissie overwoog in haar advies onder meer:

"In principe is een geschil tussen twee mensen over het bezit van goederen een civiel conflict waar de politie niets mee te maken heeft. In de relatiesfeer leiden dit soort conflicten echter nogal eens tot heftige ruzies waarin strafbare feiten worden gepleegd en die een verstoring van de openbare orde vormen. Dan is het wel een politiezaak. Om escalatie te voorkomen en in het kader van haar hulpverlenende taak (art. 2 Politiewet) kan de politie aanwezig zijn wanneer één van de ex-partners zijn of haar goederen uit de gemeenschappelijke woning gaat halen. Zo ook in dit geval.

Hier komt nog bij dat de ex-vriendin niet alleen de bewoonster was (geweest), maar ook de huurster van de woning. Klager woonde bij haar in.

Nu de politie zich niet heeft bemoeid met het daadwerkelijk halen van spullen uit de woning, doch slechts aanwezig is geweest bij het openmaken van de woning door de woningbouwvereniging en verder toezicht heeft gehouden in verband met de mogelijke komst van klager en daardoor het gevaar van escalatie, is de politie tot een juiste belangenafweging gekomen. De klacht is ook op dit punt niet gegrond".

3. De korpsbeheerder liet bij brief van 16 mei 2006 aan de Nationale ombudsman weten bij zijn eerdere standpunt van 19 december 2005 te blijven.

4. In zijn reactie op het standpunt van de korpsbeheerder herhaalde verzoeker dat volgens de Politiewet de politie daadwerkelijk de rechtsorde dient te handhaven. Volgens verzoeker had de politie zijn telefoonnummer en hadden ze hem altijd kunnen bellen. Verzoeker stelde dat de politie veel te snel een conclusie heeft getrokken.

Beoordeling

5. Ook dit onderdeel wordt getoetst aan het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking, zoals hiervoor, onder 1.5 omschreven.

6. De politie heeft onder meer tot taak te zorgen voor de daadwerkelijke handhaving van de rechtsorde en het verlenen van hulp aan hen die deze behoeven (zie Achtergrond). Het accent van politieoptreden dient in geval van conflicten tussen burgers onderling zoveel mogelijk te liggen op preventie en hulpverlening. De politie dient zich daarbij met de nodige terughoudendheid op te stellen.

7. In het licht van de mutatie (aandachtvestiging) betreffende de bezoeken van de vriendin aan het politiebureau van 8 en 25 november 2004 acht de Nationale ombudsman het niet onbegrijpelijk dat de politie aanwezig was bij de woning te W. ter voorkoming van escalatie.

Ook is uit het onderzoek gebleken dat de politie geen actieve rol bij het openen van de woning heeft gespeeld en slechts toezicht heeft gehouden en het toezicht houden niet zelf heeft geïnitieerd.

Op 13 en 14 januari 2004 heeft namelijk de vriendin om de aanwezigheid van de politie op 14 januari 2004 rond 10:00 uur verzocht. De politie heeft eerst op 14 januari 2004 om ongeveer 09:45 uur besloten een dienstauto met twee agenten naar de woning te zenden, aangezien pas op dat moment bleek dat er voldoende capaciteit was. De Nationale ombudsman is van mening dat gezien het late beslissingsmoment van de politie om ter plekke aanwezig te zijn, bovengenoemde omstandigheden en het gegeven dat de vriendin de officiële huurster was van de woning, van de politie niet verwacht kon worden dat zij verzoeker op de hoogte stelde van het bezoek van de vriendin aan de woning.

De Nationale ombudsman is van oordeel dat de politie hiermee niet heeft gehandeld in strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Hollands Midden, is

niet gegrond ten aanzien van:

- de informatieverstrekking over de kinderen;

niet gegrond ten aanzien van:

- de informatieverstrekking met betrekking tot het bezoek aan de woning.

Onderzoek

Op 12 januari 2006 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer V. te W., met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Hollands Midden.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Hollands Midden (de burgemeester van de gemeente Leiden), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps Hollands Midden verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was.

De hoofdofficier maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren. Verzoeker maakte van die gelegenheid gebruik.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De korpsbeheerder deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reactie van verzoeker gaf geen aanleiding het verslag te wijzigen en/of aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift van 12 januari 2006 met verschillende bijlagen.

Intern klachtdossier van de politie, ontvangen op 20 januari 2006.

Standpunt van de korpsbeheerder van 16 mei 2006.

Reactie van verzoeker van 29 mei 2006.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

Politiewet 1993

Artikel 2

De politie heeft tot taak in ondergeschiktheid aan het bevoegde gezag en in overeenstemming met de geldende rechtsregels te zorgen voor de daadwerkelijke handhaving van de rechtsorde en het verlenen van hulp aan hen die deze behoeven.